

LUMA BERRIEN AZTARNAK

Egun on

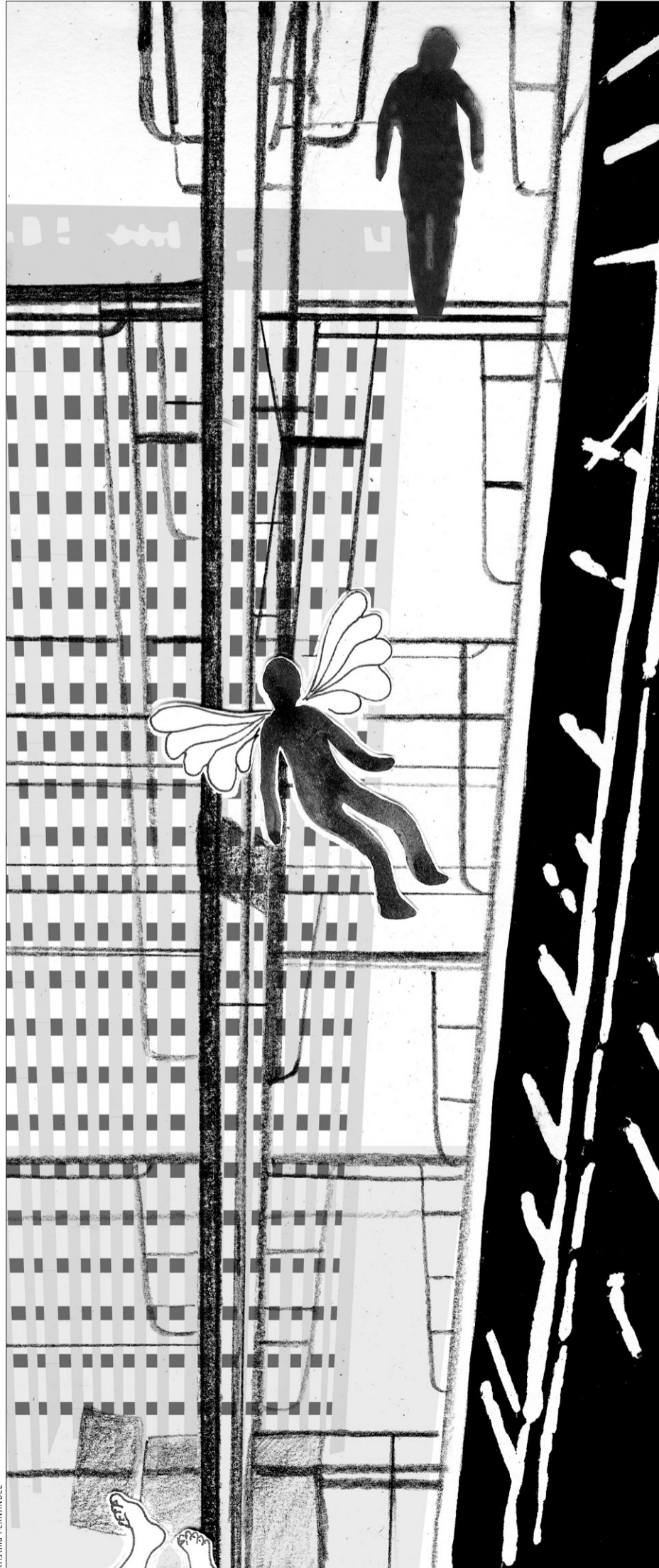
Ekaitz GOIENETXEA CERECEDA

Ur hotzaren txorrota zabaldu dut eta konketa bete aurpegia bertan murgiltzeko. Bart gaueko garagardoek utzi didaten buruko mina hondoratzea da asmoa. Burua belarrietaraino sartuta, durundi metalikoa entzuten da. Itsasoan bezala. Urpekari betaurrekoak jantzi nituen lehenengo aldia txikitari izan zen, osabarekin. Berak denbora luzez iraun zezakeen arnasarik hartu gabe. Nik betaurreko haiekin burua urpera sartu nuen, lehendabiziko sentsazioa bertigoia izan zen. Gerora, gustu hartu diot sentsazio horri. Urazalaren mailatik eskegita, flotatzen, askoz beherago dagoen hondoari begira hamaika aldiz handiagotzen duten betaurrekoekin, eta arnasaren soinua amplifikatzen duen tutuarekin. Birrikak flotagailu bat bezala puztu, sakon, eta erlaxatu... Orain gogoratu dut zer amestu dudan gaur. Eta burua atera dut konketak ur hotzetik. Tarketa arnasa hartu behar; ahal bada, ito aurretik.

Egun on. Burua altxatzean, hori esan diot ispiluko aurpegi bustiari. Gaur, astelehena. Usteletan ustelena. Baina, tira. Nahiz eta buruko min apur bat izan, ondo egin duzu lo, sakon, eta oraindik aspirina pare bat geratzen zaizkizu ispilu atzeko armairuan. Utzizko ispilurekin hitz egiteari. Sukaldera joan naiz. Katilua garbitu eta apur bat bete. Bertara bota dut aspirina erdia, burbuiletan desegin dena. Nire katilua. Umetan marraztu nuena. Txikitatik errepikatzen da ametsa. Esnatzean gogoratzen ditudan gutxi horien artean gehien errepikatzen dena. Sekula gehiago ez iratzartzeko gogoa ematen duten horietako bat. Bertan, grabitate kontrolatzen dut.

“Ametsen interpretazio praktikoa” erosi nuen kaleko saltoki batean, hiru euroan. Baina, justu, ametsen airean ibiltzeaz edo hegan egiteaz edo antzeko ez, ezta esaldi bakar bat ere. Halere, amets bat fabrikatzeko azalpenak irakur daitezke: «1: Irudikatu bizpahiru bider, benetakoa balitz bezala, ahalik eta argien; zenbat eta xehetasun gehiagorekin, hobeto. 2: Ipin iezaiozu izen edo titulu bat, baina, adi! Kontua da emozionalki zerbait baikorra sortzea. 3: Loak hartu aurretik, errepikatu izena buruan (bide batez, utzi egingo diozu lo egin behar duzula pentsatzeari, insomnioaren aurkako erremediorik txarrenari). 4: Tauxan!... Amets goxoak izan ditzazula!». Liburuaren egileak hori idatzi aurretik sikoaktiboren bat hartuko zuen, seguru, lagun baten arabera.

Nire ametsa berez fabrikatu zen, hainbeste pausoren beharrik gabe. Erdi lotan kafegailua bete eta sua pizten duzuan bezala: konturatu gabe. Kafe egin berriaren lurrinean pausatuta burua, konturatu naiz gauza batzuk aldatzen joan direla urteotan, ametsen. Txikitari, airean ibil nintekeen. Agertokia obretako etxebizitza-hezurdura erraldoi bat zen, eta aldamiio eta eskaileren

Kristina FERNANDEZ

azpiegituren bertigoia sentitzen zuten nire aldamenekoek. Metalezko egituren zulotxoetatik behera lurra ikusten zen, urrun, eroriz gero zer pasatuko ote litzatekeen plantearazten duen distantzian. Ni lasai nengoen. Ez nuen aldamioren beharrik. Gorantz eta beherantz ematen nituen pausoak, saltoak, mugimendu leunak, aire bigunean, ezer solidorik zapaldu gabe. Ametsekoek galdeztzen zuten, «baina nola egiten duzu?». Eta nikerantzuten nien, «horrela, ieup», eta aireratu. Gauza naturalagorik...

Etxe aurreko aldamiotan hasi dira langileak, egunero legez, baina serioago. Edo hala irudituz zait astelehen honetan, behintzat. Gaur ez diote aldarri lizunik egin behetik igaro den Kandelari, egunero handik pasatzen den andre kubatarrari, nahiz eta inoizko paparririk ageriena eraman. Ez daude gaur beharginak txantxetarako. Pasa den astean langile bat erori zen laugarren solairuko aldamiotik. Bart aipatu dute tabernan lagunak, errumaniarra, 23 urte, ez dago eskubiderik eta horrelakoak, eta mintzagaia aldatu dut, nork nahi du beste garagardo bat.

Gaur gauean, ametsen, ez naiz oinez ibili. Azkenaldian, airean mantendu baino ez naiz egiten, eta agertokia ere desberdina da, lehen baino lausotua, gogorakaitzagoa. Hala ere, sentitzen den zirrara oso antzekoa da. Salto gorantz eta eskegita mantendu. Grabitateak tira dezala nahi beste, ni goian geratzen naiz, oso goian, nahierara. Aldamenekoak harrিতa begiratzen nau behetik, eta nik gonbidatu egiten dut, saia zaitez, egin salto. Baina lurrera bueltatzen da.

Berandu helduko naiz lanera. Hortzak garbitu, giltzak hartu, etxeakoak, autoarenak, tabakoa, eskuko telefonoa, agenda, ez dut ezer ahantzi? Espero dut ezetz. Kaka zaharra, auto ilara. Gaur garaiz heldu behar dut ba, bestela... Bestela ez dut ikusiko. Eta ikusi egin behar dut, fabrikatu nahi dudana ametsa errealizatzen ahalegintzeko. Edozein egunetan aldamiio batetik erori eta betirako lokartu aurretik. Bertigoia ematen dit, horregatik ez naiz ausartu denbora luzez; luzeegiz. Baina gaur bai. Amets desiratuenaren bila joango naiz, esna.

Ondo, hementxe dago aparkatzeko leku bat. Esaidazu, atzerako ispilu, zelako ileak daramatzadan. Berdin dio, hor noa. Esan egingo diot. Egingo dugu elkarrekin? Salto. Hegaz. Amets. Itotzeko beldurrik gabe, erortzeko arrisku eta guzti. Hor dago. Begiratu egin dit. Egin zuk ere irribarre. Arnasa sakon hartu eta:

Egun on...